

אִם לֹא בִרְיִיתִי יוֹמָם וּלְיַלָּה חוֹקוֹת שָׁמַיִם וְאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי

קונטרס שמירת היסוד

מי ששומר את הברית: זוכה להתדבק בהי' • זוכה להתענג בעבודת הי' • זוכה לאמונה שלימה • זוכה לראות הקב"ה • זוכה להתפלל כראוי • זוכה להרגיש יראת הי' • זוכה להרגיש קדושת שבת • זוכה לשמוח בהי' • הקב"ה פותח לו מעיינות חכמה • זוכה לצלם אלקים • זוכה למלכות • זוכה לעשות צדקה כראוי • זוכה לזכות אחרים ודבריו מקובלים • זוכה ללב נשבר ולכל המדות הטובות • זוכה לקדש עצמו במותר לו • זוכה להגיע למדרגות גדולות • זוכה לבנים צדיקים • נקרא גבור • נקרא תמים • נקרא צדיק • נקרא אדם שלם • נקרא איש צדיק תמים • נקרא קדוש • נחשב ביחד עם הנביאים • העולם קיים עליו • הקב"ה יחדש בו עולמו • עיקר חגאולה תלוי בזה • כאילו קיים כל התורה כולה • נעשה שותף להקב"ה • מוציא מגיהנום הרבה נשמות • גורם המתקת הדינים • בזכותו נצולים הרבה ישראל מפגם הברית • דעתו נפתח ומחשבותיו מזדככות • מושגח בהשגחה פרטית יותר מכל העולם • גופו אינו חוזר לעפר • ניצול מחיבוט חקבר • יורש ארץ החיים העליונה • הקב"ה מלביש אותו בלבושו • הקב"ה מרפא אותו • הקב"ה שומרו ואין שום דבר יכול להזיקו • הקב"ה מתפאר בו בכל יום • הקב"ה זוכר אותו תמיד • הקב"ה מסתיר אותו משונאיו • מאחד קוב"ה ושכינתיה • שורה עליו שם הוי"ה ב"ה • איהו רשים וחסיק לעילא • מזדעזעין מניה עלאין ותתאין • כל החיצונים וסטי"א מתרחקין מניה • מלכות בית דוד ובנין ירושלים תלוי בזה • ממשיך כל מיני חשפעות • כל החשפעות באים קודם אליו ואחר כך לכל העולם • זוכה להנצל מחבלי משיח ומכל מיני מיתות ויזכה לגאולה.

"מבואר בתיקונים ובוהר שעיקר הגאולה
תלוי בתיקון הברית, ובזכות שימצא
בדור אחדים מישראל הקדושים, שבכל
אלו החציפות ועזות והפקרות מוסרים
נפשם, ושומרים עיניהם מלהסתכל באלו
החצופות והשרוצות רח"ל, ושומרים
נפשם מלפגום הברית, יסתכל
קודשא-ברוך-הוא בהם, ובזכותם יצמח
הגואל במהרה דידן"

(יטהרת הקודש" דף ע"ד)

הודעה! בכל מקום בו מצאת
קונטרס זה כגון: ישיבה, בית כנסת,
קברות צדיקים וכדומה, רשאי אתה
לקחתו לעצמך, שעל דעת כך הושם שם
(אך אם רשום שם פרטי, או שם ישיבה
וכדומה, אסור ליטלו ללא רשות). כל
העוזר בהפצה תבוא עליו ברכה.

לעשות נחת רוח ליוצרנו

השם

בעזרה

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

קונטרס שמירת היסוד

בו הובאו עצות ודרכים בדוקים ומנוסים, שוים לכל
נפש, לזכות לשמירת ברית קודש.

נערך בעזרתו וחסדו יתברך

פעיה"ק ירושלים ת"ו
תהא שנת ניסים

אני מאמין להמתקת הדינים

על כל דבר קטן שיארע לו, גם שנתהפך חלוקו, או שכת איזה דבר להביא ומצטער מזה. ואפילו כל מיני צער קטן הנוגע לו. או טאשתי. או לזרעו חיו ממטלטליו. יאמר זה:

אני מאמין באמונה שלימה שזה הצער והיסורים שפאו לי הוא בהשגחה פרטית מעם יי, והגני מקבלם עלי באהבה, וכל זה בא לי מסבות עונותי הרבים, וצדיק אתה יי על כל הפא עלי פי אמת עשית ואני הרשעתי, ויהי רצון שיהיו אלו היסורים לכפרה על עונותי הרבים. (ואם בעת רצון יאמר גם כן ולהקל בזה צער שכינת עוזינו פביכול וצערן של ישראל). והגה מצד הדיו הייתי צריך לפרוט ולשוב ולהתנדות על החטא ועון שבסבתם בא לי אלו היסורים. אבל גלוי וידוע לפניך שאין אתי יודע עד מה. לכן יהי רצון מלפניך אבי שבשמים שתמחוק ותשרש החטא ועון נפשע שנקרמו לי אלו היסורים, וימתקו כל הדינים מעלי ומעל כל ישראל, ויתחפכו כל הצירופים לטובה, וימשך חסדים טובים ומגולים לנו ולכל בית ישראל עד עולם אמן.

ובזה הנסח שיאמר בכל לבו, יקיים חמשה מצוות: א. אמונה בהשגחה פרטית. ב. להצדיק דינו של חקביה. ג. מיע תשובה וידוי. ד. לשרר רחמים על כנסיי, וחלכה ברכיו. ה. מיע מדבר קבלה, אם חסד אשירה ואם משפט אשירה.

וטוב שידע זה הנסח בעי"פ ואם יאמרנו או נמחקים ממנו בעזייה כל הדינים והתחפכו כל הצירופים לטובה. ויהיו חייסורים כפרה לכל עוותתיו, בפרט אם ירגיל עצמו לומר זאת על כל דבר קטן, או אין שיעור לגודל נח"ר שיגרום להקבי"ח בוח, ושמחה בכל העולמות, כי דרכו של בוראנו לנסות את האדם באמונתו, ואם מתחזק באמונת ה' אז גם אם נגזרו עליו גזירה חיו, נמתק מעליו.

(ספר "שומר אמונים")

הקדמה

ישתבח שמו של בורא עולם, אבינו אב הרחמן המרחם עלינו ברחמים שאין להם שום סוף וקץ. חסדו גבר עלינו, וזכינו בחסד חנם לשהות תקופה ממושכת על ציון צדיקו של עולם, יוסף הצדיק ע"ה, שכידוע מדתו היא מדת היסוד – ברית קודש, ובמשך תקופה זו למדנו והתבוננו קצת, ברום ערכה העצום ורב של שמירת ברית קודש, ולעומת זה גודל הפגם והחורבן הנורא הנגרם מחילול ברית קודש רחמנא ליצלן.

הדבר העיקרי שבו צריך לחתכוך הוא: "עונשי החטא הזה רבו כמו רבו כאשר נמצא בספר הזוהר ובשאר ספרים. הנה העונש אשר יוצא על הכלל בולו הוא הגלות ואריכות הגלות" (יסוד יוסף עמ' ד) ולעומת זה "מבואר בתיקונים ובזוהר שעיקר הגאולה תלוי בתיקון הברית, ובזכות שימצא בדור, אחדים מישראל הקדושים, שבכל אלו החציפות ועזות והפקרות מוסרים נפשם ושומרים עיניהם מלהסתכל באלו החצופות והשרוצות רח"ל, ושומרים נפשם מלפגום הברית, יסתכל הקב"ה בהם, ובזכותם יצמח הגואל במהרה דיין" (טהרת הקודש דף עד)

אם כן רואים אנו שלא לחנם נקראת מדה זו "ייסוד", כיון שזהו יסוד נפילתו ותקומתו של עם ישראל, וכדי לתקן עולם במלכות שדי, צריך לשמור ולתקן מדה זו.

ומי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעשות הרעה הגדולה הזאת, להאריך גלותם ולעכב גאולתם של ישראל קדושים, והרי זה בא בגדר החמור של חוטא ומחטיא את הרבים רח"ל. ולעומת זה הגיבור המתגבר על יצרו ושומר ברית קודש, הרי הוא זוכה ומזכה את הרבים בזכות שאין גדולה הימנה — **ביאת גואל צדק**, אשר אליו כלתה ונכספה נפשינו תכלית הכוסף, וכבר כלו כל הקיצין, ועדיין לא נושענו, ואין זאת אלא שעוון זה הוא שעומד בעוכרינו כנ"ל, ועל כן חובה עלינו למסור נפשינו לתקן חטא זה "ומיד הן נגאלין" בב"א.

ומאחר שראינו גודל שפלות מצבנו בענין זה, אשר אין שום פה ולשון היכולים לתאר זאת, וכדי לא לעורר קיטרוגים לא ננסה אפילו להראות להיכן הגענו, וכל לב יודע מרת נפשו.

על מצב זה נאמר לא עת לחשות, ואף שהננו חלשים מאוד, על זה נאמר "החלש יאמר גבור אני" (יואל ד, י), ובענין זה צריך להתחזק מאוד, ולחזק אחרים כמ"ש "איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק" (ישעיה מא, ו) ואף שכל אחד מרגיש שהוא

בעצמו צריך חיזוק, אך על ידי שיחזק את חברו ממילא גם הוא יתחזק כידוע.

לכן חשנו ולא התמהמנו להוציא לאור את ההקדמה ומבוא של ספר "תיקון הברית", בקונטרס בפני עצמו, כדי שיהיה אפשר להפיצו בכמות גדולה מאוד בין רבבות אלפי בני ישראל, ובודאי יעזור השי"ת, ויהיו נפשות שיתעוררו על ידי זה, והיה זה שכרינו ושכר כל עם ישראל.

בסוף הקונטרס הבאנו את קיצור מעלות נוטרי היסוד, זהו קיצור של שמונים מעלות שמנה הרב הקדוש מרן רבי אהרן ראטה זצוק"ל, למי ששומר בריתו, והבאנו זאת כדי להראות את גודל מעלת המתקדש בזה, ולהלהיב הנפשות לשמירת הברית. וכן הבאנו את קיצור הפגמים של מי שמחלל בריתו, זהו קיצור של שבעים ושניים פגמים, שגורם מי שמחלל ברית קודש, ותבאנו זאת כדי שכל אחד יראה את חומרת הפגם הזה, ויירא ויזדעזע וישמור נפשו ממנו. כל המעלות והפגמים נכתבו בארוכה במאמר מעלות נוטרי היסוד, ובמאמר פגם היסוד שבספר טהרת הקודש, ולגודל אריכותם הבאנו רק את הקיצור שלהם (שגם הוא מובא שם).

וכדי לזכות את הרכים הבאנו לאחר כן את דבריו של מרן רבי יעקב אביחצירא זצוק"ל, שנותן תיקון קל ופשוט לפגם הברית, ותיקון השווה לכל

נפש ללא יוצא מן הכלל, והוא ענייית אמון, וזה לשונו: "אף מי שפגם בברית ובשובו בתשובה נזהר להיות שומר אמנים, נמחל לו מה שפגם בברית וחזר לכשרותו הראשון, ויחשב לו כאילו לא פגם" וכדי לעורר את ישראל קדושים לדבר רם ונפלא זה, הבאנו לאתרו מעשה נורא מענייית אמון, אשרי שיאחז בתיקון זה וטוב לו בזה ובבא.

מובא בספרים הקדושים שאחד מגדולי התיקונים לעוון זה הוא לזכות את הרבים, ובודאי מי שמזכה את הרבים בקונטרס זה, זהו תיקון גדול מאוד, שכן בדבר שבו חטא בו מתקן, שכידוע זה עיקר התשובה. לכן כל מי שיעזור להפיץ קונטרס זה (ויכול להניחו בישיבה ובית כנסת וכדומה, ומותר לכל אחד ליטלו משם כפי שכתבנו), הרי זה זוכה לתיקון, ומזכה את האחרים בתיקון, ואחרים מזכים את האחרים, וחברך חברא אית ליה וכי' וכן האור הולך ומתרבה עד לאין קץ, הולך ואור עד נכון היום.

להוי ידוע שכל ה"זכויות" של קונטרס זה שמורות למי שיחזור וידפיס אותו, על מנת לחלקו ביעקב ולחפיצו בישראל עד ביאת הגואל בב"א.

שמירת הברית

ברצוננו להבהיר על מה ולמה ראינו צורך דחוף להוציא לאור קונטרס זה ולהפיצו בין רבבות אלפי בני ישראל. ואף שהדברים יבואו באריכות, ברור לנו שכל הקורא אותם לא יפסיד ואף ירויח.

מספר אליהו הנביא: "פעם אחת הייתי מהלך בתוך הגולה שבבבל, ונכנסתי לעיר גדולה של ישראל, ואין שם עכ"ם כלל, ומצאתי שם מלמד תינוקות אחד, וישבו לפניו מאתיים נערים שרובם בני שמונה עשרה שנה ובני עשרים שנה, ולשנה האחרת חזרתי לשם, ומצאתי את התלמידים ואין רבם ביניהם אלא בן אחד בלבד, שהוא היה (בן) בן בנו, שבשביל מעשיהם המקולקלים של אותן נערים מת רבם ומתה אשתו ומת בנו ומת בן בנו ומתו כל הנערים שרובן בני שמונה עשרה ובני עשרים, ולא נשתיירו רק הקטנים. והייתי בוכה ומתאנח עליהם, עד שבא אלי מלאך מן השמים ואמר לי: מפני מה אתה בוכה ומתאנח? אמרתי לו: וכי לא אבכה ואתאנח על אלו שבאו לידי מקרא ומשנה, ועכשיו הלכו להם, והיו כלא היו? ואמר לי: לא יפה עשית שאתה בוכה ומתאבל ומתאנח עליהם. אמרתי לו: מפני מה? ואמר לי: שהן היו עושין דברים מכוערים ודברים שאינן ראויין ומקולקלין

בעצמם, והיו מוציאים שכבת זרע חנם, והן לא יודעין בעצמן שהמיתה משגתן" (תנא דבי אליהו יח מג).

וכתב על כך הגה"ק רבי עקיבא יוסף שלזינגר זצ"ל בפירושו "תוספות בן יחיאל" על התנא דבי אליהו: "המעשה הזה בא להורות לנו הדרך [ש]שמירת הברית הוא היסוד לבית ישראל ולא כמו שהאדם רואה לעינים לומדים בישיבות בתורה ותפלה לבד כי הכל הם ענפים לשורשם ביסוד אם הם שומרי הברית ועל כל הנעלם צריך הרב לזרוש על תלמידיו להורותם הדרך איך ונשמרת מכל דבר רע וגו' (חולין מד:): שלא יהרהר ביום ולא יבוא לידי טומאה בלילה וכו' ושלא יסתכלו בעריות כל שכן שלא יקראו בספרי חיצונים בכל לשון שיהי' ככ' (אר"ח סי' שז) ואשר הם מלאים זימה ומביאים לידי הרהורי עברה שהם קשים מעברה כי מביאים לידי קרי ר"ל שהוא שקול כנגד כל עברות שבתורה ככ' בש"ע (אה"ע סי' כג) ולשמור ככתוב שם (סי' כא) ולהשיאם סמוך לפרקן למען להעמיד שורשם לזרע קודש מצבתם על כן אין מן התימה על ישיבות גדולות במקומות גדולים שנחרבו כן כי לא המדרש עיקר כי אם המעשה אחרי [שטועים וטוענים] כי במכוסה ממך אל תחקור לדעת אם למדו תורה בטהרה ובאיזה מחשבות למדו ורמז לן במעשה זה על כי זה שהיה ראש על בני חי' ובני עשרים אשר מן הראוי היה כבר להשיאם כהלכה (אה"ע סי' א) וכדי ללמוד תורה בטהרה (קדושין כט:): והוא לא השגיח על זאת ורק למד סתם ועל כן לא נשאר מהם כי אם הקטנים אשר

למדו בטהרה... לאחר זמן היה בא ומצא המקום חרב בלא ישיבה בלא רב בלא תלמידים על כן היה בוכה ומתאנח עד כי בא מלאך מן השמים ואמר לו עון נסתרות כי נפלו בחרב נוקמת פגם ברית על כן יזהירו אבות לבנים זמלמד להועיל ללמדם ביסוד שמירת הברית ושלא יגעו באמה גם אם משתין ולהודיע להם מן חטא נוגע באמה ומחכך בו ברגלו כי נכשלים רבים בחטאת נעורים הוצאת ז'ל ר"ל מחסרון ידיעה חומר החטא (אה"ע סי' כג) וכן צריכים להורות להמון עם בזה" עכ"ל.

הרי רואים אנו מעשה איום ונורא שסיפר אליהו הנביא על נערים בני שמונה עשרה ועשרים "שבאו לידי מקרא ומשנה", "לומדים בישיבות בתורה ותפלה", ואפילו הכי תורתם לא עמדה להם ומתו, והיה אליהו הנביא "בוכה ומתאבל ומתאנח עליהם עד שבא אליו מלאך מן השמים ואמר לו עון נסתרות כי נפלו בחרב נוקמת פגם ברית" שהיו מוציאים שז"ל, והם לא ידעו שהם מביאים על עצמם מיתה. אך נערים אלו היה להם רב, והרב הזה "לא השגיח על זאת ורק למד סתם", ואילו היה הרב הזה מודיע להם ש"אסור להוציא שז"ל ועון זה חמור מכל עבדות שבתורה" (אה"ע סי' כג), "דאמר רבי יוחנן כל המוציא שז"ל חייב מיתה... רבי יצחק ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים... רב אשי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים" (נדה יג.) – בודאי לא היו פוגמים את הברית קודש "כי נכשלים

דבים בחטאת נעורים הוצאת ז"ל ר"ל מחסרון ידיעה
חומד החטא".

לצערנו הרב ישנם הרבה רבנים כדוגמת הרב הנ"ל
"שלא השגיח על זאת ורק למד סתם", או שאין הם
יודעים מה נעשה עם תלמידיהם, או שהם יודעים
ומעלימים עינם מזה, ודורשים ש"במכוסה ממך אל
תחקור לדעת אם למדו תורה בטהרה ובאיזה מחשבות
למדו", ומוצאים על כך סברות ופלפולים להצדיק
עצמם, ואין איש שם על לב שעון חמור זה הוא שגם
ש"שיבות גדולות במקומות גדולים נחרבו", ואף
הישיבות שלא חרבו עובר עליהם, בגין עון זה, חורבן
רוחני, שהוא אף יותר גרוע מהחורבן הגשמי, כמאמר
חז"ל "גדול המחטיאו יותר מההורגר".

פגם הברית הוא תחורבן הרוחני היותר גדול, כי
"מבואר בספרים הקדושים כי על ידי פגם הברית רח"ל
באים לידי ספיקות באמונה כי הא בהא תליא על כן
מי שפגם בברית קשה לו מאוד האמונה כמו לטפט על
קיר גבוה" (אסיפת מכתבים קב). וכשאינן אמונה, חסר
היסוד לכל התורה והמצוות שכידוע, יסודן הוא
האמונה הקדושה (מכות כד). על ידי פגם הברית רח"ל
אין האדם מרגיש שום טעם וחיות בתורה ועבודת ה'.
התורה והתפלה הופכין להיות עליו כמשאוי כבד
שחפץ לפורקו מעליו.

"ויש תופסי ישיבות שדעתם שלא לדבר עם
התלמידים בענין זה כלל אבל טעות היא בידם ויצא

לאור בערך לפני שנה ספר שאול בחיר ה' מתלמידי הגאון המפורסם מר"ה שאול בראך זצ"ל וכתב שם (דף סח) וז"ל אמר רבינו דע לך אדרבה כל מה שמרבים לדבר בענינים אלו בדרשות כדי ללמד בני ישראל שיזעו חומר האיסורים והעונשים רח"ל ויזעו איך להזהר ואיך להתנהג לא להכשל ח"ו וגם ללמד מה עליהם לעשות שיוכלו לתקן את אשר עוותו שכדס של הרבנים ומוכיחים אלו גדול מאד ואם מסתירים הדברים ואינם דורשים בפרהסיא אדרבה מכשילים את העם וכו'.

והנה כעת - המשיך רבינו - נדפסו דרשות חתם סופר וראיתי בדרוש אחד כותב שהוא סובל כעת (סמוך להסתלקותו) כאבים על שהשתן אינו יוצא כראוי והרופאים הכניסו לו קטטר להקל עליו וכתב הח"ס שהוא הרהר על זה למה הענישו אותו מן השמים בענין זה כי הוא לא פגם באבר זה אף פעם ואחרי חיפושים הוא מצא שמענישים אותו מן השמים בדבר זה לפי שהוא לא דרש בענין חטא הידוע כל השנה רק פעם אחת בשנה בליל כל נדרי והיה צריך לדרוש הרבה יותר במשך השנה" על"ל (שם בהוספת: ד).

ואם החתם סופר זצ"ל אמר שאין מספיק לדרוש בענין החטא הידוע פעם אחת בשנה אלא הרבה יותר, וכל זה בדורו הוא, מה נענה ומה נאמר בדורנו אנו, שמימות עולם עוד לא היתי, פריצות והפקרות כזאת, וכל מי שיש לו לב ישראלי חיל ורעדה אוחזים אותו

בראותו גודל התפשטות הטומאה בעוה"ד. הרחובות מלאים בפריצות, עיתונים משוקצים מצויים כעפר הארץ מכשירי חשמל למיניהם משמיעים ומראים דברי תועבה ללא שום בושה. **אוי לעינים שכך דואות, אוי לאוזנים שכך שומעות, אוי לנו שכך עלתה בימינו.**

וכשנחקור מה המקור לכל הטומאה נמצא שהמקור הוא מארצות העמים, הריקנים מכל תוכן ומלאים בעשרה קבין של ניאוף. על התרבות שלהם נאמר "תרבות אנשים חטאים". ולצערנו, כל הזבל והזוהמא שלהם חדר וחודר לארצנו הקדושה, ואין פוצה פה ומצפצף. ובאמת אין ברצוננו לקטרג ח"ו על בני אברהם יצחק ויעקב, רק הם בבחינת תינוק שנשבה לבין הגויים הם הרשעים הנ"ל ואין הם יודעים כלל מהאיסור של פגם הברית רח"ל ולכן עושים מה שעושים. פשוט שצריך לדון כל יהודי לכף זכות, אך ישנו ענין של "לאפרושי מאיסורא", והם שני מושגים שונים שלא קרב זה אל זה, ואין כאן המקום להאריך בזה.

בודאי שבדור הזה צריך להסביר ולהדריך בענינים אלו עוד יותר ויותר מהדורות הקודמים, וכשנתבונן מה הסיבה שחמטא כולם אין מודיעים ומסבירים את גודל חומרת החטא הזה נמצא שהסיבה האמיתית היא הבושה, אלו ענינים שבצנעה, ולכן הרבה מתבישים לדבר עליהם. ראשית נאמר שלכן כתוב בתחילת השולחן ערוך "לא יתביש מפני בני אדם המלעיגים

עליו בעבודת השי"ת", ועבודת ה' כוללת גם לימוד והוראה של ענינים שבצנעה. זהו דבר ה', ואסור להתביש בזה.

ומי שבכל אופן מתביש, עליו לזכור היטב את דברי הרמ"ק (תומר דבורה פ"ב) וז"ל: "יחשוב על עונותיו תמיד וירצה בטהרה ותוכחת ויסורים ויאמר: "מה הם היסורין היותר טובים שבעולם שלא יטרידוני מעבודת ה'?" אין חביב בכולם מאלו שיחרפוהו ויבזוהו ויגדפוהו, שהרי לא ימנעו ממנו כחו ואונו בחלאים ולא ימנעו אכילתו ומלבושו ולא ימנעו חייו וחיי בניו במיתה אם כן ממש יחפוץ בהם ויאמר: "מה לי להתענות ולהסתגף בשקים ומלקיות המחלישים כחי מעבודת ה' וואני לוקח אותם בידי? יותר טוב אסתגף בבזיון בני אדם וחרפתם לי ולא יסור כחי ולא יחלש" ובזה כשיבואו העלבונות עליו ישמח בהם ואזרבה יחפוץ בהם". וכן כתב רבינו האריז"ל שאם היו יודעים טובת הבזיונות היו מחפשים זאת בשוקים וברחובות. ועלינו לזכור את דברי רב עמרם חסיד שכשאמרו לו רבנן בישתנו אמר להם מוטב שתתבישו מעמרם בעולם הזה ולא תתבישו ממנו בעולם הבא (קידושין פא. ע"ש). שכידוע מהספרים, שהבושה של העולם הבא גדולה לאין ערוך מהבושה של העולם הזה וז"ל.

לכן, כל מי שביכולתו להודיע לזולתו גודל הפגם הזה או לתת לו קונטרס זה מחוייב לעשות זאת, כדי למונעו מעבודה חמורה ביותר הגודרת בעקבותיה הרס

רוחני שאין כדוגמתו! אך בנוסף לכך שצריך להודיע את גודל חומרת פגם הברית רח"ל, צריך להסביר ולהדריך איך נמנעים מזה, שהרי ישנם כאלה שיודעים את גודל האיסור ואפילו הכי נכשלים. לכן, צריכים אנו לקיים "בתחבולות ועצות איך להנצל מהעון החמור הזה. ונכתוב בזה מספר דברים, אשר בדוק ומנוסה, שמי שיקיים אותם, יזכה בעזרת השי"ת להנצל מפגם הברית.

ראשית נאמר שכדי להנצל מפגם הברית מוטל על כל אחד שהגיע לפרק "האיש מקדש" לעשות זאת ללא שום תירוצים ודחיות. גם הטיעון של "ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה?" (קדושין כט:), שלכאורה הוא מוצדק, בדורנו זה אינו שייך כלל, שעדיף שיהיה לאדם ריחיים בצוארו מאשר פריצות בעיניו. ועין רואה והלב מהדהר וכו', כפי שרוב הונא אומר: "בן עשרים שנה ולא נשא אשה כל ימיו בעבירה, בעבירה סלקא דעתך אלא כל ימיו בהרהור עבירה" (שם) ואל יהיה הרהור עבירה קל בעינינו, שהרי הרהורי עבירה קשים מעבירה עצמה (יומא כט:), בדורות הקודמים לא היו נסיונות כל כך גדולים, ויכלו ללמוד תורה ולשמור עצמם שלא יחטאו, ורצו להתחתן בגיל צעיר. כדי להוסיף על עצמם קדושה על קדושה, טהרה על טהרה. אך מצד שני היה שיקול של ריחיים בצוארו וכו', ובכל זאת התחתנו בגיל צעיר. אך בדור השפל הזה, שהפריצות מכלה כל חלקה טובה, ונכשלים בעוון החמור מכל

עבירות התורה, הוצאת זרע לבטלה רח"ל (שרע אה"ע סי' כג), אין לנו אלא את דברי רבותינו גדולי ישראל שליט"א שהורו: "ישא אשה ואח"כ ילמד תורה" (קדושין שם). ואשר לטיעון מה יאמרו האנשים אין זה אלא תבל ורעות רוח. וכי אפשר לשים לב למה שאומרים האנשים, ולא לשים לב למה שאומר הקב"ה? "עד כ' שנה יושב הקב"ה ומצפה לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע כ' ולא נשא אומר תיפח עצמותיו" (שם). ועל טיעון של דאגת פרנסה ושאר דאגות, גם זה הבל, ועל זה נאמר (תהלים נה כג): "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך לא יתן לעולם מוט לצדיק". (שם לו ג - ד) "בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, והתענג על ה' ויתן לך משאלת לבך, גול על ה' דרכך ובטח עליו והוא יעשה" אך כל עוד האדם לא התחתן עליו למצוא תחבולות ועצות כיצד להנצל כנ"ל.

כתב מאור עינינו אור החיים הקדוש זי"ע: "הנה יזוע כי כל מצות אשר צוה ה' לעם קודשו הם מצות שיכול האדם לעמוד בהם ויטה עצמו אל הרצון לעשותם זולת מצות פרישת העריות הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתו ואונסתו עליהם לעשותם זולת בהתעצמות הרחקת ב' דברים מהאדם והם מרחק הרגש ראות העין ומרחק בחינת החושב ואם ב' אלו לא יעשה אין אדם שליט ברוח זה לכלותה ממנו" (פר' אחרי מות). שמירת העינים ושמירת המחשבות הם היסוד לשמירת הברית.

"והנה ראשית שמירת הברית מתחיל בעינים כדכתיב (איוב לא א): "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה". כי איוב כרת ברית לעיניו לא להסתכל על שום אשה ואמרו (טור אר"ח סי' א): "עין רואה ולב חומד וכלי המעשה גומרים" ועוד אמרו (סוטה ח.): "אין יצר הרע שולט אלא במה שעיניו רואות" (טה"ק שמירת הברית פ"ב) וכידוע המאמר "אין חציצה בפני התאווה כעצימת העין". אך היא גופא קשיא, כיצד מגיעים לשמירת עינים?

על כך יש למרן רבי אהרן ראטה זצ"ל חידוש נפלא: כל פגם העינים נובע מהסקרנות שיש לאדם, שהוא סקרן לראות מי הולכת ברחוב, או שסקרן הוא לדעת מה כתוב בעתונים וספרים טמאים. וז"ל: "הזהר והשמר בעת תצטרך לצאת מדלתי ביתך ולילך בשוקים וברחובות - ואם לא תתנהג בשחות עינים רק עיניך לכאן ולכאן יביטו בודאי תוכל להכשל ח"ו בעבירות גדולות וחמורות כי עקר גדול בשמירת העינים שלא יתאוו לידע מי ההולך בצדי דרכים ומי הם הנוסעות על העגלות - ואם לא יזהר בזה יוכל להכשל ח"ו בכמה מיני מכשולות" (נועם הלבבות, שמירת עינים). וכן: "עיקר שמירת עינים שלא להיות בהול ונרדף לידע חדשות ולשמוע ולראות עינים רק לקיים ושח עינים יושע (איוב כב כט). וכתיב (משלי ד כה): עיניך לנכח יביטו, שירגיל ויכריח עצמו שלא להסתכל לכאן ולכאן כי על פי רוב כשהיצר מפתהו להסתכל באיזה מקום מזמין לו שם דאיית איזה אשה או חצופה כאשר בדוק

ומנוסה" (טה"ק שמירת הברית פ"ב) בדגש שהאדם יסיר מעליו את הסקדנות הרעה הזאת אז יהיה ביכולתו לשמור את עיניו. אך השאלה היא כיצד עושים זאת?

על כך כתב רבינו זצ"ל: "והעצה לזה בכל פעם קודם שתלך לחוץ תבקש ותתחנן לבורא יתברך שיזכה אותך לשמור עיניך בקדושה – ויצילך מכל הסתכלות רע ובפרט שלא תכשל חלילה בהרהור אשה" (נועם הלבבות שמירת עינים). אך עצה זו של תפלה ותחנונים היא בעקר לפני יציאתו לדרך, אך בעת הליכתו בדרך אזי "עיקר שמירת עינים תלוי במדת בטחון שבאם הולך בשוקים והיצר מפתהו שצריך להסתכל בכאן ובכאן אז יענה וישיב ליצרו מה שצריך לי לראות הקב"ה ממילא יזמין לפני בעל כרחי" (טה"ק שמירת הברית פ"ב). וכן כתב: "הרוצה לשמור עיניו יחזק לבו בבטחון בה' הגם שנדמה לו שצריך להסתכל לכאן ולכאן אם ה' ירצה יזמין לו זה האיש שמבקש ממילא כדכתיב (איוב כב כט) ושח עינים יושע שהקב"ה מושיע לזה השח עינים בכל דבר שיצטרך" (שומר אמונים מאמר הבטחון והתחזקות פ"ו).

אך שמירת העינים בלבד אינה מספיקה, "גם אם ישולל מבחינת הראות אם לא ירחיק בחינת החושב מחשבותיו יחייבו לבקש ולהתלהט אחר המעשה" (אור החיים שם). השאלה הגדולה והחשובה היא כיצד מצליחים להפטר מהרהורי עברה?

"העצה הראשונה היא המיוחדת ובדוקה ופשוטה מה שמובא בזהר הקדוש (וישב קצ) וז"ל: אמר רבי יוסי כד חמי בר גש דהרהורין בישיין אתיין לגביה יתעסק באורייתא וכדין יתעבדון מניה, אמר רבי אלעזר כד ההוא סטרא בישא אתי למפתי ליה לבר גש יאה משיך ליה לגבי אורייתא ויתפרש מניה. ע"כ הנה הזה"ק מלמד אותנו דרך הקודש שלהנצל מהרהורין בישיין הוא העצה לעסוק בתורה ואמרו רז"ל (עבודה זרה ה:): "בזמן שעוסקים בתורה וגמילות חסדים יצרם מסור בידם". וכן מובא בדברי הרמב"ם ד"ל (בסוף הלכות איסורי ביאה) שאין התאוה מתגברת על האדם אלא בלב פנוי מן התורה וזלה"ק שם: "יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה ובחכמה הוא אומר אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד" עכ"ל (טה"ק שמירת הברית פרק יג).

אך אם בכל אופן באים לו הרהורי עברה, עצתו היא שיסיח דעתו מהם: "בר ישראל הקדוש שבא במחשבתו הרהורין בישיין או הרהורי מינות ח"ו יהיה זה שיהיה לא יטעון עם המחשבות כלל כי יותר שיעשה עסקים עם המחשבות יותר יתגרז עמו" (שם פגם המחשבה פ"ה). וביכולתו של כל אדם להסיח דעתו מהרהורי עברה "כי המוח שליט על הלב בתולדתו, וטבע יצירתו שכך נוצר האדם בתולדתו שכל אדם יכול ברצונו שבמוחו להתאפק ולמשול ברוח

תאנתו שבלבו שלא למלאות משאלות לבו במעשה דבור ומחשבה ולהסיח דעתו לגמרי מתאנות לבו אל ההפך לגמרי ובפרט אל צד הקדושה" (תניא פרק יב).

"לכן העצה היעוצה לכל ירא שמים אשר רוצה להציל נפשו מבאר שחת, שילמוד לעצמו איזה לימוד של תורה בעל פה, כמו איזה מסכת או חלק ממסכת או פרקי משניות או תר"ג מצות, כדי שבשעה שילך בשוק או יסע במסילה או בעגלה ובאוטומובילין יהרהר בתורה ויחשוב בהם, ולא יתגברו עליו ההרהורים כל כך" (טה"ק שמירת הברית פרק יג). וכן "התורה הקדושה היא אילת אהבים ויעלת חן והמחשב בה ניצול מכל מיני חטאים – ולכן אשרי מי שדברי תורה שגורים על פיו, ויחזירם תמיד, והמה בודאי יצילוהו מכל מיני הרהורים רעים" (נועם הלבבות, שמירת עינים).

ואם הוא נמצא במקום שאסור להרהר בדברי תורה, כגון בבית הכסא או בבית המרחץ ומתגברים עליו הרהורים, אז מותר לו להרהר בדברי תורה, כדי לבטל ממנו את ההרהורים הרעים כדאיתא בספר חסידיים (סימן כח) וז"ל: "ואם אדם במרחץ או במקום הטנופת, ואהבת אשה נכנסת בלבו או עוברת לפניו, יהרהר בדברי תורה, כי דברי תורה יפים לטהר הלב מיצה"ר. ואף על פי שבכל מקום מותר להרהר חוץ מבית המרחץ ובית הכסא, להפריש אדם מן העברה מותר". וכתב על כך בפירוש בדית עולם להחיד"א

ז"ע: "זה תידוש גדול, ומכאן נראה כמה תוקף חומר איסור ההרהור בעריות, עד שלבטלו מתירין איסור חמור להרהר בדברי תורה במקום הטנופת".

כלל הדבר: "המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה, וכמבואר במקום אחר, שאי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד כלל, ואפילו אם לפעמים הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת בדברים אחרים וזרים, הוא ביד האדם לחזור ולהטותה בעל כרחה אל הדרך הישר, לחשוב מה שראוי. והוא ממש כמו סוס שפונה מן הדרך וסר לדרך אחרת, שתופסין אותו באפסר וכיוצא ומחזירין אותו בעל כרחו אל הדרך הישר, כמו כן במחשבה ממש, שיכולין לתופסה בעל כרחה להשיבה אל הדרך הראוי" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב נ').

ואם אינו יכול להטות מחשבתו לדברי קדושה, יחשוב בעניני עסקיו וצרכיו, ובבית המרחץ ובית הכסא יחשוב זאת לכתחילה, אלא שאם לא עלתה בידו יחשוב אף בדברי תורה. וכתב בספר חסידים (סימן קעה) וז"ל: "ומי שמהרהר באשה, ואינו יכול למנוע ההרהורים מלבנו, יקום וילך בחוץ עד שיהיה בטל מלבנו, או ידבר שאר דברים עם בני אדם", דהיינו שהעיקר שיסיח דעתו, וזאת או על ידי שילך למקום אחר או שישוחח עם בני אדם. ועל זה הדרך יכול כל אחד להמציא לעצמו תחבולות איך להסיח דעתו.

ואם חוזרים ועולים בו הרהורים, ישפוך שיחו לפני

השלי"ת ויבקש ממנו ברחמים ותחנונים שיסיר מעליו את המחשבות הרעות. אך יזהר ששפיכת לבו לפני ה' תהיה אמיתית, דהיינו שיכון שהוא באמת לא רוצה את ההרהורים האלו, ויאמר בכוונה עצומה ובאמת גדולה: רבונו של עולם גלוי וידוע לפני כסא כבודך שרצוני הוא לעשות רצונך וחפצי ותשוקתי היא להטהר ולהתקדש לפניך, והרי כבר הבטחתנו שהבא להטהר מסייעין אותו, (יומא לח:), ואין רצוני ללכת בשום דרך אלא בדרכך דרך הקודש, וכבר הבטחתנו בתורה ובנביאים ובכתובים שבדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו (מכות י:), הנה נא הואלתי לבקש ממך בחסד חנם שתקיים הבטחתך, ותסיעני ותוליכני בדרכי הקדושה, ותגרש ממני את בן האמה, תסיר מעלי את המיס הזידונים החפצים להטביעני ולהסירני ממך, כי הנך יודע ש"לעשות רצונך אלהי הפצתי" (תהלים מ ט).

ויסתכל על פחיתותו ושפלותו עפ"י מאמר רד"ל: מאין באת? – מטיפה סרוחה, ולאן אתה הולך? למקום עפר רמה ותולעה" (אבות ג א), ויתבונן בגדולת ה' "ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא" (שם), אשר השמים ושמי השמים לא יכללוהו, לפני מלך שלגדולתו אין חקר, ויאמר מי אני ומה אני טיפה סרוחה אשר יסודו מעפר וסופו לעפר מלא בושה וכלימה, ואיך אלך לחטוא לפני מלך אל רם ונשא. ועצה טובה ומועילה שיאמר בשמחה רבה ומעומק הלב, רצוי מאוד אף עם איזה ניגון המעורר לעבודת ה': אין כאלהינו, אין

כאדונינו, אין כמלכנו, אין כמושיענו, מי כאלהינו, מי כאדונינו, מי כמלכנו, מי כמושיענו, נודה לאלהינו, נודה לאדונינו, נודה למלכנו, נודה למושיענו, ברוך אלהינו, ברוך אדונינו, ברוך מלכנו, ברוך מושיענו, אתה הוא אלהינו, אתה הוא אדונינו, אתה הוא מלכנו, אתה הוא מושיענו, אתה תושיענו, אתה תושיענו, אתה הוא אלהינו שמפחדך ויראתך נמנעו אבותינו ורבותינו ורבבות אלפי בני ישראל לעשות עברה כל שהיא.

וגם יקיים מאמר רז"ל: "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע" (ברכות ה.). שנאמר (תהלים ד ה): "רגזו ואל תחטאו", "דהיינו לרגז על נפש הבהמית שהיא יצרו הרע בקול רעש ורגז במחשבתו לומר לו אתה רע ורשע ומשוקץ ומתועב ומנוול וכו' ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת עד מתי תסתיר לפני אור אין סוף ב"ה... ואתה מנוול וכו' מכחיש האמת הנראה לעינים" (תניא פרק כט) ויקבל על עצמו עול מלכות שמים בקריאת שמע, שזה סגולה לבטל הרהורים (ברכות שם).

"ואם רואה שכל זה אינו מועיל ח"ו, יקבל על עצמו מסירת נפש, ויאמר: אבי שבשמים חוס וחמול עלי כי יתור חפץ אני להעשות כפרה ולמות במסירת נפש תיכף מלחטוא לפניך ולהיות רשע ומרושע במחשבות ופגם הברית ח"ו, וזו העצה ראיתי עוד בילדותי בספר "פלא יועץ", והוא סגולה להנצל מכמה מכשולים, כי זו עצה נפלאה, כי על ידי מסירת נפש

מרחמין עליו מן השמים ובטלים הדינים וסרים המחשבות" (טה"ק שמירת הברית פרק טו).

ועוד עצה שמועילה הרבה: "מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים (פר' בהעלותך) שסגולה לצייר לפניו השם הוי"ה כפשוטו והרמז בזה יודע ה' מחשבות אדם כי המה הבל דהיינו יודע מלשון שבירה כמו וידע בהם את אנשי סכות (שופטים ח טז). וזהו שאמר כי השם הוי"ה שובר כל מחשבות רעות וזרות של האדם אשר המה הבל" (שם, פרק יד).

וכשמצייר לפני עיניו שם הוי"ה ב"ה, יכוין שהוא היה הוה ויהיה המהוה אותו (ואת כל המציאות) מאין ואפס גמור ליש ברגע זה ובכל רגע ורגע. ועיקר הכונה בציור שם הוי"ה ב"ה לפני עיניו הוא כדי לקיים "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים טז ח), ש"הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים (דהיינו שיצייר בנפשו תמיד איך שהוא עומד לפני הש"ת כי הקב"ה מלא כל הארץ כבודו – משנה ברורה) אשר הולכים לפני האלהים כי אין ישיבת האדם ותנועותיו ועסקיו והוא לבדו בביתו כשיבתו ותנועותיו ועסקיו והוא לפני מלך גדול ולא דבורו והרחבת פיו כרצונו והוא עם אנשי ביתו וקרוביו כדבורו במושב המלך כל שכן כשישים האדם אל לבו שהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו כמו שנאמר (ירמיה כג כד): אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' מיד יגיע אליו היראה וההכנעה

בפחד הש"ת ובושתו ממנו תמיד" (תחילת השולחן ערוך ועיין במש"ב שם) "ואם לא יגיע אליו (היראה) מיד, יעמיק הרבה בענין זה עד שיגיע אליר" (שר"ע הרב, שם).

ואם למרות עשותו כל הנ"ל, אף על פי כן עדיין מתגברים עליו ההרהורים סימן הוא שהיצה"ר רודף אותו ברדיפה גדולה וחזקה להחטיאו, ולכן מדמה ומצייר לו את העברה ביופי ופאר גדול וכו', כמו שנאמר בחטא אדם הראשון "וכי תאווה הוא לעינים ונחמד" וגו' (בראשית ג ו). ומחמת היופי והפאר והתענוג הגדול שמדמה לו הצר הצורר, קשה לו מאוד להסיח דעתו ממשבת הניאוף, לכן אין לו עצה אחרת אלא להטות לקצה השני דהיינו שימאס את העברה בכל מיני מיאוס ושיקוץ עפ"י עצת חז"ל (שבת קנא.): "אשה חמת מלאה צואה ופיה מלא דם" וכדומה מאלו המיאוסים (תניא פרק יד). וזה אכן כך שכידוע כל הטומאה נקראת "קיא צואה" (שם פרק כד) כל הנוי והיופי הפאר וההדר שייכים לבורא עולם, ומה שהוא נגד והפך הקב"ה הרי הוא הפך היופי והפאר שזהו קיא צואה.

ובודאי מי שיקיים כל הנ"ל ואף עצה זו, יועיל לו להעביר המחשבות. אך אם אף על פי כן לא הועיל לו, מסיבה הנודעת לידוע תעלומות, יש לו עוד עצה והיא: "תיכף ומיד יעשה איזה יסורים בגופו כגון באיזה מחט על ידו או ברגלו או יריכו, או יקמוט בכח בבשרו עד שיסור ממנו היצר והרהורין בישין וזה בדוק ומנוסה

בלי ספק בעזרת ה' וזו עצה לכל אדם בשוה רק אחד צריך לעשות סיגוף גדול ואחד בסיגוף קטן גם כן יחלוף היצר ממנו בעל כרחו והכל לפי ערך זוהמת חומר" (טה"ק, שמירת הברית, פרק טו).

בטוחים אנו בבורא ית' שמי שיפעיל את כל המחשבה דבור ומעשה שלו נגד עשיית התטא, דהיינו כשבא לו הרהור חושב בדברי תורה או אף בדברי חולין כדי להסיח דעתו מההרהור, וכן חושב בשפלותו ופחיתותו ובגדולת הבורא ית', ורוגז במחשבתו על היצה"ר, וממאס במחשבתו את העברה, ומצייר לפני עיניו שם הו"ה וכונתו, וכן בדיבור הוא שופך שיחו לפני הש"ת שיצילנו מהעברה, ומקבל על עצמו עול מלכות שמים בקריאת שמע, וכן מקבל על עצמו מסירת נפש, וכן במעשה הוא גורם לעצמו איזה יסורים כדי להעביר הרהוריו – בודאי ובודאי שינצל ממנו ו"בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו" (מכות י:).

עד כה דיברנו על שמירת העינים ושמירת המחשבות שהם היסודות העיקריים והכללים הגדולים לשמירת הברית קודש אך ישנם עוד פרטים חשובים שצריך להקפיד עליהם ואי שמירתם מביאה לפגם הברית רח"ל והם מנויים בספר טהרת הקודש מאמר שמירת הברית ונכתוב בקצרה את התמצית של רובם.

שמירת אוזניים – שלא לישמוע נשים המזמרות, שאמרו רז"ל (ברכות כד.): "קול באשה ערוה", "כי הזמירות של אשה יכול ח"ו לפעול בעצם הנפש

טומאה וזוהמא גדולה" (שם פ"ג). וכן שלא לישמוע דבר עברה וניווול פה. **שמירת האף** – "דהיינו שאם מריח ריח של עדוה מהנשים שמבשמים עצמם בבורית או בשמים, אם נהנה מזה, הוא בכלל לא תנאף, ועיקר – שלא יתרצה בהנאת הריח... וזה גם כן מכלל שמירת היסוד" (שם פ"ד) וכן שלא לכעוס שהכעס תלוי באף כדכתיב (ש"ב כב, ט): "עלה עשן באפר", "דהיינו על ידי כעס בעלמא שהוא רק בלב בלי הוצאת פה ומעשה, שהוא גם כן טומאה גדולה ורצועה... והכועס, בלי ספק שמטמאין אותו באונס לילה מפני גודל הזוהמא והטומאה הנוראה שגורם על ידי הכעס" (שם). **שמירת הפה** – שלא ידבר דברים כאלו שמביאים להרהר בעברה וכן שלא להרבות שיחה עם נשים וכשמוכרח לדבר עם אשה, יסתכל לצד אחר. "זהעיקר שבעיקרים שבפגם היסוד התלוי בפה הוא ניבול פה ח"ר" (שם פ"ה). **שמירת הבטן** – שלא ישכב על בטנו אלא על צדדיו (ומובא שסגולה לשמירת הברית לישון על צד שמאל). "ועיקר שבעיקרים על ידי מילוי בטנו בתוספות אכילה בא לידי קישוי וזימה ח"ר" (שם פ"ז). **שמירת הידיים** – שלא יגע בבריתו. **שמירת הדגליים** – שימנע עצמו מלילך במקום שיוכל להכשל בדאיות אסורות או לבוא להרהורים. ומובא בספר חסידים (סימן שצג) שאסור ללכת גם לחתונה, אם יודע שיבוא שם להרהורים ח"ו, וז"ל: "כל מצוה הבאה עברה על ידה, מוטב שלא יעשה המצוה. כמו: מצוה לשמח החתן, ואם יש שם פריצים, ויודע שבלא פריצות לא יהיה, או אינו יכול להיות בלא הרהור, או

אינו יכול להיות מלדאות בנשים אל יהיה שם" עכ"ל. שמירת השערות ותואר פניו – שישמור עצמו מלסלסל בשערו וליפות ולהדר עצמו, למצוא חן בעיני הנשים, כי זה יביאהו בלי ספק לפגם הברית ח"ו (עי"ש פ"י). וכן צריך להזהר מאוד באיסוד יחוד (עי"ש פרק יא).

כל אלו השמירות הם בבחינת "סור מרע" דהיינו כל מי שישמור עיניו ומחשבותיו וכל הנ"ל, לא יבוא לידי פגם הברית רח"ל. אך ישנה עצה גדולה וחשובה לשמירת הברית, עצה שלא תסולא בפז, ובידו של כל אחד לקיימה. ובלא שום ספק, מי שינהג על פיה, יזכה להתקדש בקדושת הברית. ועצה זו היא בבחינת "ועשה טוב".

על ידי כל מצוה ומצוה שאדם עושה, הוא ממשיך על עצמו קדושה. כפי שכותב החפץ חיים זצ"ל: "דהנה ידוע, דכל אבר ואבר שנעשה על ידו איזה מצוה שורה עליו רוח קדושה. וממילא, על ידי קיום כל המצוות, נתקדש כל גופו של אדם, כדכתיב (במדבר טו מ): "למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם" (קונטרס אהבת ישראל פ"א) וכן כתב הפלא יועץ, ערך קדושה: "האבר שמקיים בו מצוה ממשיך עליו שפע קדושה". וכפי שאנו מברכים על ברכת המצוות: "אשר קדשנו במצוותיו". וכן איתא "כל זמן שהקב"ה מוסיף להן לישראל מצוה הוא מוסיף להן קדושה" (מדרש הגדול, שמות יט, ז). ולכן יכון האדם בכל מצות עשה, תפילין, ציצית, צדקה וכו', והעקר בשעת קריאת שמע ותפלה, שעל ידי הקדושה ששורה

עליו עכשיו הוא ינצל מפגם הברית רח"ל. וכן בלימוד התורה, שבכל לימוד ולימוד מתוספת עליו עוד קדושה ועוד קדושה, זהרי הוא צריך להרבה הרבה קדושה, כדי להנצל מהטומאה הנוראה של פגם הברית רח"ל. ויכון בכל הנ"ל, שכל שפע הקדושה יחדור לעצמותיו עד ש"כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", שכל שפע הקדושה יחדור ללבו ובשרו עד ש"לבי ובשרי ירננו לאל חי", ונמצא כל כולו מקודש בקדושתו יתברך. וזו עצה גדולה וחשובה, בדוקה ומנוסה. אשרי מי שיאחז בה, וטוב לו בזה ובבא.

אין אצלנו שום ספק, שמי שינהג בעצות קלות אלו יצליח לשמור את הברית קודש, שלא לפגום בו בידיים ח"ו, אך מי שרוח שטות ושכחה גברה עליו, והוא נכשל בפגם הברית רח"ל, עליו לדעת שבשלב הראשון של מלחמת היצר הוא הפסיד, אך עקר המערכה עוד עומדת לפניו. דהיינו שעכשיו רוצה היצה"ר להביאו לידי עצבות גדולה ולידי יאוש, וכך להפילו עוד ועוד. אם לאחר החטא, האדם אומר לעצמו, אמנם חטאתי ונכשלתי, אך אתקן זאת על ידי תשובה שמכפרת על הכל, אפילו על כפירה בה', ומכאן ואילך אקפיד לשמור עצמי מהדברים המביאים לידי פגם הברית, ואוסיף על עצמי עוד קדושה ע"י לימוד תורה וקיום מצוות, בזה הוא ניצח את עיקר המערכה. שעם היות שהיצר הצליח להכשילו בעברה, אך הוא עושה תשובה, ודוקא בגלל העברה הוא מוסיף על עצמו פרישות וקדושה. אם כן, בסופו של דבר, ידו על

העליונה, והיצר לא הצליח להוציא מזימתו לפועל, דהיינו להורידו לשאול תחתיות לנצה נצחים. ועם שהצליח להורידו, הרי זה לפי שעה, וחוזר ועולה ביתר שאת ויתר עוז.

אך אם לאחר החטא האדם נופל בעצבות גדולה, ומתיאש מלתקן את הפגם הגדול, בזה, אכן ניצח אותו היצר, והוא הפסיד אף את עיקר המערכה. כי ע"י עצבות ויאוש האדם הולך מדחי אל דחי, ונופל נפילה אחר נפילה, עד שקשה לו מאוד להתפלל וללמוד תורה, וכך מתמעטת קדושתו כנ"ל, והוא נופל יותר ויותר, ויצרו שולט עליו ועושה בו ככל העולה על רוחו.

עלינו לדעת בידיעה ברורה ומוחלטת, שהעצבות והיאוש הם אבות הטומאה שמוליכים ומביאים לאבי אבות הטומאה פגם הברית רח"ל. כשהאדם נמצא בעצבות אזי שכלו נקטן ונצטמצם, ואז מטעהו יצה"ר שעל ידי מלוי תאותיו – ועקר התאוה היא תאות ניאוף – יבוא לידי שמחה, ובעידן עצבות קשה לו מאוד לעמוד נגד היצה"ר, ונכשל עוד פעם, וחוזר חלילה. אך אם האדם נמצא בשמחה, אזי מוחו משוחרר מכל הצמצומים וההגבלות, וברור לו שעיקר יצר הרע הוא על עריות, והוא עיקר הטומאה, ואין הוא רוצה להמשיך על עצמו טומאה גדולה ונוראה כזו, ובורח מפניה כמפני האש. וכן ע"י שהאדם מתיאש מלתקן את הפגם, הוא פותח פתח רחב ליצה"ר שבא ואומר לו: ממילא אתה פגום, אז מה זה משנה אם

תפגום עוד, הרי אין לך תיקון, וכך אין הפסק לגפילות שלו. אך אם הוא מתחזק בתקוה שהוא יתקן הכל, הרי שדבר ראשון הוא מפסיק לחטוא, שכן את העברה הראשונה הוא עוד צריך לתקן אז ילך ויוסיף קלוקל?

וכל זה הם דברים אמיתיים ופשוטים שכל בר דעת מבין אותם, אך הבעיה הגדולה היא, כשאכן מחליט אדם אחרי החטא שהוא לא יהיה בעצבות ויאוש, ויתקן את הפגם, והוא נאה דורש ונאה מקיים, ומתחיל לתקן, ופתאום הוא נכשל עוד פעם, והוא מתחיל לתקן ונכשל עוד פעם, וכן חוזר הדבר על עצמו פעמים רבות, עד שהוא אומר אינני מסוגל לגבור על היצר ולשמור את הברית, אין מה לעשות! ומניח עצמו להכשל יותר ויותר. אך צריך הוא לדעת שזה לא הוא אומר, טענה זו יצה"ר אומר אותה, זו היא מלכודת גדולה מאוד שטומן לו יצה"ר להכשילו כל פעם מחדש, ובכך להתיש כחו וליאשו מלעשות תשובה ולתקן החטא.

ראשית על האדם לדעת "כי באמת בכל אחד מישראל יש נשמה יקרה שיש לה כח גדול לעמוד נגד היצר הרע וחילותיו. כי אם לא היה לו כח לעמוד נגד היצר הרע, לא היה הקב"ה נותן לו יצר הרע כזה, כי אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו (עבודה זרה נ.), ואין השי"ת נותן שום מניעות לאדם מה שלא יוכל לעמוד בהם. אך עיקר כל החטאים וכל התאות שהאדם נלכד בהם, והעקר תאות ניאוף רח"ל, שהוא

עיקר היצה"ר כמאמר רז"ל (זהר ויקרא טו:) **העיקר** הוא מחמת שטות שאינו יודע מכחו, וזה עיקר בחינת מוחין דקטנות, שעל ידי זה נופל לתאות ניאוף, שהוא כלל כל החטאים רח"ל, דהיינו שניקטן מוחו ונחלש דעתו, עד שאינו יודע מכחו, ונדמה לו שאי אפשר לו לעמוד כנגד תאוה זו. כי עקר הגבורה הוא בלב, ומי שלבו חזק יוכל להתגבר עצמו נגד כל התאות שבעולם, ... רק שהעקר שיאמין בכחו וידע באמונה שלמה שיש בכח שכלו ומוחו לעמוד נגד כל התאות, אפילו נגד תאות ניאוף כי המח והשכל הוא הנשמה והנשמה של איש הישראלי אפילו של הפחות שבפחותים בודאי היא יכולה לעמוד נגד כל העולם עם כל התאות" (משיבת נפש ס"ק כה).

אך אם בכל זאת הוא נכשל בכל פעם מחדש, עליו לדעת שאין לו עצה אלא להתחיל בעבודת ה' בכל פעם מחדש. כמו שהיצר אינו מתעיף ומתיאש, אלא בכל פעם בא ומכשילו, כך גם הוא צריך להדמות בזה ליצר, ולעשות בכל פעם התחלה חדשה בתורה ותפלה, וזדה לה' על כל יום ויום שמצליח לשמור עצמו, ויתפלל שגם לעתיד לבוא יצליח לשמור עצמו. ואם נכשל, יתחיל שוב מחדש. ולזה צריך את מידת הסבלנות – "ארך אפיים" "שיאריך אפו על כל דבר בלבול ומניעה שעובר עליו בתפלתו ועבודתו, שיסבול הכל ולא יתעצב ולא יתעצל על ידי זה כלל, רק יעצור רוחו ולא יכפת ליה כלל ויעשה את שלו בעבודתו ויעבור על הכל ולא יחוש על כל הבלבולים והמניעות

כלל שכל זה הוא בחי' ארך אפיים" (ליקוטי מוהר"ן ח"א קנה עי"ש).

וכן צריך את מידת העקשנות: "וצריך להיות עקשן גדול בעבודת ה', לבלי להניח את מקומו, דהיינו מעט מקצת עבודתו שהתחיל, אף אם יעבור עליו מה. וזכור דבר זה היטב, כי תצטרך לזה מאוד כשתתחיל קצת בעבודת ה', כי צריך עקשנות גדול מאוד מאוד להיות חזק ואמיץ לאחוז עצמו לעמוד על עומדו, אף אם מפילין אותו ח"ו בכל פעם, כי לפעמים יש שמפילין אחד מעבודת ה', כידוע, אף על פי כן עליו לעשות את שלו, לעשות מה שיוכל בעבודת ה', ואל יניח עצמו ליפול לגמרי ח"ו כי כל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכיוצא בזה צריכים בהכרח לעבור בהם קודם שנכנסין בשערי הקדושה, וגם הצדיקים האמיתיים עברו בכל זה. ... וחזק עצמך מאוד ועשה מה שתוכל בעבודת ה', וברבות הימים והשנים תכנוס לבטח בעזרתו ית' לתוך שערי הקדושה, כי השי"ת מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאוד" (שם ח"ב מח עי"ש).

אקוה להשי"ת שישראל קדושים לא ישליכו קונטרס זה אחרי גיוסם בשאט נפש, אלא ישימו על לבם שהעוון החמור פגם הברית, הוצאת ד"ל, הוא הוא שגורם גלות השכינה (זהר בראשית נז). ועיכוב ביאת משיח צדקנו, כפי שכותב בספר ישמח משה (פר' כי תבוא עמ' קכח), וד"ל: "כי הנה תמהתי על עיכוב הגלות כי רוב בני ישראל המה כשרים ומדוע בן דוד

לא בא, וכאשר חקרתי נתוודע לי כי בבחרותם מרבין חבילות עברות עד שדי להם על ימי חייהם, ועל זה אין עושין תשובה כלל, וזה הגורם ולכך אין יכולין שוב להדבק בבוראינו ית"ש" (עי"ש). "ומבואר בתיקונים ובזהר שיעיקר הגאולה תלוי בתיקון הברית... ובזכות שימצא בדור אחדים מישראל הקדושים שבכל אלו החציפות ועזות והפקרות מוסרים נפשם ושומרים עיניהם מלהסתכל באלו החצופות והשחצות רח"ל, ושומרים נפשם מלפגום הברית יסתכל קב"ה בהם ובזכותם יצמח הגואל במהרה דידן" (טה"ק מעלות נוטרי היסוד נה).

לאחר כל הדברים והאמת הזאת ברצוני להפנות אליך הקורא בקשה: כתב בספר פלא יועץ ערך דפוס "רבה טובת הדפוס בעולם אשר על ידה יגדיל תורה ויפוצו מעיינותיה חוצה. והנה מאחר שעל הרוב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם ומכתתים רגליהם מעיר לעיר ללקט כסף כדי להדפיס, וראוי לעשירים עם אלקי אברהם לפתוח ידיהם אליהם בעין יפה, ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם, כי בצל החכמה בצל הכסף, והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השי"ת. ודוק ותשכח שכמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה היא לשעתו, מתחיל במצוה וגומרה, אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את

הרבים, זכות הרבים תלוי בו, וילך לפניו ולאחריו צדקו
אחריו מה טוב חלקו. קנה שם טוב קנה לו דברי תורה
קנה לו חיי העוה"ב וגם העוה"ז, כסף כסף ויבה"
עכ"ל.

וכתוב בהקדמת ספר טהרת הקודש: "מובא בדברי
רבותינו הצדיקים אשר אחד ממיוחדי וגדולי תיקוני
הנפש מפגם היסוד (ברית) להיות ממזכי הרבים אבל
ידוע לכל בר דעת כי אי אפשר לכל אחד להיות ממזכי
הרבים כי אפילו לפעמים שאחד חושב שהוא ממזכה
הרבים יכול להיות שטעות בידו. "לכן זה הוא בלי ספק
מזכה הרבים בעזרת ה', מי שישתדל ויעזור בהדפסת
הקונטרס הזה וכן קונטרס שמירת עינים (שלושה
מאמרים) ועוד. כפי שכתב ה"פלא יועץ": "אבל זה
הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעז לדור דורים,
והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו".

בעוונותינו הרבים, הפריצות והחציפות התרבתה
במאוד, ואלפים ורבבות נכשלים, וכל לב יודע מרת
נפשו, אין לי צל צילו של ספק שהמצוה הגדולה ביותר
היא להציל נפשות ישראל מרדת באר שחת, לכן
קיבלנו על עצמנו להדפיס קונטרס זה וכן קונטרס
שמירת עינים ועוד. אך דא עקא שהוצאות הדפוס
מרוכות מאוד, לכן כל מי שנדבו לבו להשתתף במצוה
הגדולה הזאת לזכות את הרבים ובכך גם לתקן את
חטאינו, ישלח צדקה להדפסה. מי שיוכל לשלוח מעשר

כספים הרי זו זכות שאין כדוגמתה, אך כל סכום יעזור במצוה הגדולה הזאת "איש כמתנת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך". וזאת למודעי שמלאכת הקודש של ההדפסה וההפצה נעשית ללא שום ריוח כספי, ועוד ההפך. **אנא אל תעמוד על דם דעך! כולנו נמצאים בסכנה רוחנית גדולה וצריכים להנצל ולהציל ללא שום כונה אישית אלא אך ורק "לעשות רצונך אלהי חפצתי"** (תהלים מ, ט)

בטוחני בודאות גמורה ומוחלטת בה' אלקי השמים והארץ שכל מי שיתרום צדקה להדפסה לא יפסיד מכך כלום כפי שכותב הטור וכן הובא בש"ע (יר"ד סי' רמז): "לעולם אין אדם מעני מן הצדקה ולא דבר דע ולא היזק מתגלגל על ידה". ולא רק שאינו מפסיד אלא ההפך, "הדבר בדוק ומנוסה כי בשביל הצדקה שנותן לא יחסר לו אלא אדרבה תוסיף לו עושר וכבוד" (שם). וכן כתב רבני זצ"ל: "הקב"ה מבטיח שיחזיר לנו זאת כפלי כפלים כמ"ש (מלאכי ג י): "ובחנוני נא בזאת אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד בלי די", הנאמר על מצות צדקה ומעשרות" (טה"ק מאמר הצדקה פ"ב). מי שיש לו מוח בקודקודו, דיבורים אלו ודאי יספיקו לו והסכל גם כל אילי נביות לא יועילו לו. יהי רצון שבזכות שמירת הברית קודש נקבל פני משיח צדקנו בב"א.

מעלות נוטרי היסוד

קיצור ותוכן המעלות המבוארים במאמר מעלות נוטרי היסוד

- א. שהעולם קיים עליו.
- ב. אין כל אומה ולשון יכול לשלוט בהם.
- ג. כאילו קיים כל התורה כולה.
- ד. זוכה לראות הקב"ה.
- ה. זוכה שנשמתא קדישא אתאחידת ביה.
- ו. זוכה שהשכינה לא אתפרש מניה.
- ז. זוכה שגם גופו מאיר.
- ח. נקרא גבור.
- ט. הקב"ה מלביש אותו בלבושו.
- י. זוכה להתדבק בה'.
- יא. הקב"ה רופא אותו.
- יב. ממשיך כל מיני השפעות.
- יג. הקב"ה שומרו ואין שום דבר יכול להזיקו.
- יד. הקב"ה מתפאר בו בכל יום.
- טו. הקב"ה זוכר אותו תמיד.
- טז. נקרא תמים.
- יז. נקרא צדיק.
- יח. כל ההשפעות באים קודם אליו ואחר כך לכל העולם.

- יט. זוכה לבנים צדיקים.
 כ. המלאך דומ"ה וכל מלאכי חבלה אין להם רשות להתקרב אצלו.
 כא. ממשיך השפעה לשכינה הקדושה.
 כב. זוכה להתענג בעבודת השם.
 כג. הקב"ה אוקיר יתיה על כולא.
 כד. זוכה להנצל מחבלי משיח ומכל מיני מיתות ויזכה לגאולה.
 כה. לאחר התחיה ביום הדין הגדול ישאר בחיים.
 כו. הקב"ה יחדש בו עולמו.
 כז. נתקשר בשכינה ואחיד בהוא עדות הנ"ל.
 כח. זוכה למלכות.
 כט. מאחד קוב"ה ושכינתיה.
 ל. יש לו רשות להכנס לשער הצדיקים.
 לא. נקרא ח"י ומקושר במדת ח"י.
 לב. המלאך המות אין לו רשות להתקרב אצלו ואינו מת על ידו.
 לג. זוכה להרגיש קדושת שבת.
 לד. שורה עליו שם הוי"ה ב"ה.
 לה. מוציא מגיהנם הרבה נשמות.
 לו. נעשה שותף להקב"ה.
 לז. זוכה לצלם אלקים.
 לח. זוכה להכניע הד' קליפות טמאות.
 לט. איהו רשים וחקיק לעילא.
 מ. מזדעזעין מניה עלאין ותתאין.
 מא. גלי היס והסתערוותו נחים מפניו.

- מב. הקב"ה מסתיר אותו משונאיו.
 מג. אין שום מקטרג יכול ליגע בנשמתו.
 מד. זוכה להגיע למדריגות גדולות.
 מה. נקרא מעשה ידיו של הקב"ה שהוא תכלית הבריאה.
 מו. נקרא מבני היכלא דמלכא.
 מז. השם שד"י ואדנ"י שומרים אותו.
 מח. גורם המתקת הדינים.
 מט. נקרא אדם שלם.
 נ. כל המדות הקדושות מתמלאים בכל מיני השפעות.
 נא. הוא בעצמו מקבל גם כן מזה השפע בלי הפסק.
 נב. דיוקניה רשים בשכינתא.
 נג. כשיש צער בעולם משתתפים עמו האבות לבטל הגזירה.
 נד. כל החיצונים וסט"א מתרחקין מניה.
 נה. עיקר הגאולה תלוי בזה.
 נו. מלכות בית דוד ובנין ירושלים תלוי בזה.
 נז. לאחר פטירתו ראוי להכניסו בארון.
 נח. ניצול מן דינא עילאה ומן דינא תתאה.
 נט. על ידו חוזר הנביעו של הנהר ונתוסף השפעות גדולות.
 ס. נקרא איש צדיק תמים.
 סא. גופו אינו חוזר לעפר.
 סב. ניצול מחיבוט הקבר.
 סג. יורש ארץ החיים העליונה.

- סד. כל עליות וירידות המלאכים רק על ידו.
סה. נקרא קדוש.
סו. בזכותו נצולים הרבה ישראל מפגם הברית.
סז. ראוי להעלות עולה על גבי המזבח ככהן גדול.
סח. דעתו נפתח ומחשבותיו מזדככות.
סט. זוכה להיות מרכבה ליסוד העליון.
ע. הקב"ה פותח לו מעיינות חכמה.
עא. זוכה ללב נשבר ולכל המדות הטובות.
עב. זוכה לזכות אחרים ודבריו מקובלים.
עג. זוכה לעשות צדקה כראוי.
עד. זוכה להתפלל כראוי.
עה. זוכה לקדש עצמו במותר לו.
עו. זוכה לאמונה שלימה.
עז. זוכה להרגיש יראת ה'.
עח. זוכה לשמוח בה'.
עט. מושגח בהשגחה פרטית יותר מכל העולם.
פ. נחשב ביחד עם הנביאים.

פגם היסוד

קיצור ותוכן הפגמים המבוארים במאמר
פגם היסוד

- א. כאילו מביא מבול לעולם.
- ב. חייב מיתה.
- ג. כאילו שופך דמים.
- ד. כאילו עובד עבודה זרה.
- ה. כאילו משקר באורייתא כולה.
- ו. הוא בנידוי.
- ז. נקרא מומר.
- ח. אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה.
- ט. עובר על לא תנאף.
- י. אין לו חלק לעולם הבא.
- יא. עובר על לא יהיה ועל לא תשתחוה.
- יב. כאילו משקר בשמא דקוב"ה.
- יג. אין לו חלק באלקי ישראל.
- יד. משקר בקשוא קדמאה.
- טו. משקר בקוב"ה.
- טז. עובר על לא תעשה לך פסל.
- יז. מטמאים אותו בכל מיני טומאות.
- יח. גורם שברית העליון ישתעבד לסט"א.
- יט. מושכין ליה לגיהנם.
- כ. נקרא רע.
- כא. אינו זוכה לראות פני השכינה.
- כב. אינו זוכה להכנס בפלטרין של מלך.

- כג. אינו זוכה להתפקד בחלום טוב.
 כד. גורם שהקב"ה יתפרש מישראל.
 כה. גורם עצירת גשמים.
 כו. הקב"ה נוקם על פגם ברית יותר מכל עבירות.
 כז. נוקמין ממנו בחרב נוקמת נקם ברית.
 כח. נעשה פגום בכל כללות גופו ונשמתו.
 כט. ראוי למיתות משונות רח"ל.
 ל. משקין אותו כוס התרעלה.
 לא. בזה מואס הקב"ה יותר מכל מיני עבירות.
 לב. על ידי פגם זה אין קיום לשמים וארץ.
 לג. מסלק כל מיני ברכות מן העולם.
 לד. גורם שישלטו האומות בישראל.
 לה. כל הצרות באים בשביל זה.
 לו. גורם לעצמו גלות.
 לז. עוקר נשמתו מרשות הקדושה להסט"א.
 לח. גורם גלות השכינה.
 לט. נאבד ממנו נשמתו הקדושה.
 מ. מפקין ליה מכללא דאדם.
 מא. אינו יוצא מגיהנם לעולם.
 מב. זה הפגם קשה קמי קוב"ה יותר מכל עבירות.
 מג. תשובתו קשה יותר מכל עבירות.
 מד. נאבד ממנו הצלם אלקים.
 מה. צורתו מתחלף בדמות בהמות וחיות טמאות.
 מו. מסתלק ממנו השם הוי"ה ושד"י ושריא עליו שטן.
 מז. יוצא ח"ו מכלל ישראל.
 מח. אין לו חלק בבני מהימנותא.

- מט. מסלק ממנו מורא שמים.
 נ. נעשה קשה להשכינה.
 נא. הקוץ של ד' מן אחד פורח, ונעשה אחר ואין יחודו יחוד.
 נב. הד' קליפות טמאות שולטין עליו.
 נג. מושגת בבחינת אחוריים.
 נד. מוליד בנים רשעים.
 נה. עיקר חיבוט הקבר בשביל זה.
 נו. אי אפשר לו לברר הניצוצין הקדושים.
 נז. לא יזכה לגאולה ולתחיית המתים ולאף השביעי.
 נח. נדון בצואה רותחת.
 נט. כאילו אעקר כולא.
 ס. נעשה מסטרא דנחש הקדמוני.
 סא. מסתלק החיות שנותנין הנקודות בהאותיות.
 סב. מתדבק בבורות נשברים אשר לא יכילו המים.
 סג. גורם שלא נמשך ברכות להאי באר קדישא.
 סד. גורם פרידו בהאי נביעו דשכינתא דאשתארת יבשה.
 סה. גורם להרבות נביעו דסט"א.
 סו. תפלתו אינו מתקבלת.
 סח. פוגם ביסודות דחכמה בינה תפארת.
 סט. מאותם הטפות נבראים קליפות כלב וקליפות חזיר.
 ע. גורם מחדש שבירת הכלים.
 עא. נסתם ממנו מעיינות חכמת התורה.
 עב. מתדבקין בו כל מדות רעות.

תיקון הברית

בראשית ראשי תיבות 'תיקון' רפואת 'ברית
י'היה 'שומר 'אמנים. בא לרמוז מעין מה שכתבנו
סמוך לזה דיהיה זהיר וזריז בברכות. וכמו שצריך
להיות זהיר בברכות כך יותר ויותר צריך להיות
זהיר וזריז בעניית אמנים, וכמו שאמרו רז"ל גדול
העונה אמן יותר מן המברך. וכמו שכתב הרשב"י
ע"ה בזוה"ק על כח אמן כמה גדול כח העונה
ועונש מי שאינו עונה. דאמן גופה גימטרי' הוי"ה
אדני"י ובעניית אמן מייחד הוי"ה הוי"ה אדני"י. וזהו
תיקון פגם הברית ואפשר דלזה רמז הכתוב פתחו
שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים ודרשו רז"ל
אל תיקרי אמונים אלא אמנים דיש לדקדק למה
כתב צדיק ושומר אמונים. אלא בא הכתוב להודיענו
דאף מי שפגם בברית ובשובו בתשובה נזהר להיות
שומר אמנים. נמחל לו מה שפגם בברית וחזר
לכשרותו הראשון ויחשב לו כאילו לא פגם וידוע
דהשומר ברית נקרא צדיק כמו שאומרים יוסף
הצדיק על ששמר ברית וכוונת הכתוב כך הוא
פתחו שערים ויבא גוי דהיינו שמתחילה היה גוי
כמו הגוים שפוגמים הברית ועכשיו נחשב לצדיק
ששומר ברית. ותדע במה זכה לזה בשביל שהוא

שומר אמנים. ויש לרמוז תיקון הברית בעניית אמן דהנה בריית המילוי שלו גי' שבע מאות וששה וארבעים ואמן כשתחשוב הנו"ן הארוכה שבע מאות ואחד וארבעים. חסר חמשה מחשבון מילוי הברית שכתבנו הם כנגד חמשה אמנים שצריך אדם לענות בכל קדיש. עוד אמן ראשי ותיבות יאות ימילה ינתקן רצונו לומר אם פגם בברית על ידי שמירת אמן נתקן. עוד הברית גימטריא תענה אמן דהיינו עם הכוללם דהיינו אם פגמת ברית תענה אמן ובזה יתוקן מה שפגמת. ובזה יבא הרמז על נכון דרפואת הברית יהיה שומר אמנים:

(גנזי המלך, תיקון הברית, כג)

מעשה גדול ונורא מעניית אמן

מובא בספר הקדוש (הגן ודרך משה ליום ט"ו) וד"ל ואחר כך יתחיל ברוך שאמר ויתפלל בכוונה גדולה כאלו עומד לפני מלך גדול, ואל יפסיק ח"ו אפילו בדבור אחד עד שיסיים השליח צבור שמונה עשרה, ולא כמו שנהגו המוני עם שבשעה שהחזן חוזר תפלת שמונה עשרה אינם עונים אמן ואומרים בקשות ומעמדות (*). וגם הלומדים מפלפלים וסומכים על הסברא משובשת לסמוך על מה דאמר רב ששת אן בדין ואינהו בדידהו, ולא דמי כלל להדדי, התם מיירי בקריאת התורה וכבר יצא, אבל לענות אמן, אם ח"ו מכל השומעים את הברכה אפילו רק אחד אינו עונה אמן, עונו גדול מנשוא, וראיה ממלך בשר ודם כדאיתא לעיל (בליום י"א) במעשה גדול ונורא בחסיד אחד וכו' (**). ולא עיז אלא שמחטיא את הרבים, והמונים מביאים לעצמם ראייה מתלמיד חכם שהוא מפלפל בשעת שמונה עשרה, והמה משתעים במילי דעלמא, וגורם בזה רעה לעצמו ולאחרים, ויהיה בכלל ירבעם בן נבט שחטא והחטיא, ואיתא בשולחן ערוך שמחוייב כל אדם לגעור בהמספרים בבית הכנסת, וחוטא גדול הוא כמו רוצח, ועונו גדול מנשוא.

(* מובא בספר (ווי העמודים פרק עשירי בסופו) וד"ל גם בזה רגיל אני למחות לאותן אנשים

המתפללים תחינות ובקשות בעת שהש"ץ חוזר ומתפלל י"ח, כי בודאי מה שביקשו לא ניתן להם ומה שבידם ניטלה מהם, ר"ל כי המוסכם בכל הפוסקים כשש"ץ חוזר ומתפלל י"ח יש להקהל לשתוק ולענות אמן ולכוון לברכות שמברך החזן, ומי שאינו נזהר בזה מה שבידו נטלה הימנו ומה שבקש בשאר תחנונות לא ניתן לו, כי בא זה ואיבד את זה עכ"ל.

(** וזה לשונו (שם) על כן כל איש מישראל ששומע הברכה מישראל מחויב לענות אמן, אפילו שומע מאשה או מקטן, ואם שומע ואינו עונה חייב מיתה, וסימן אמן נוטריקון אני מוסר נפשי, שכל אחד מישראל מחויב למסור נפשו על עניית אמן, וכל איש מישראל מחויב לומר הברכות בקול רם כדי שישמעו בני הבית או שאר העומדים אצלו ויהיו יכולים לענות אמן, שמלת אמן עדות הוא על הברכה שהוא אמת, ואם יאמר בלחש היא כמו שמעלים להעיד על הדבר.

ולאהבת אחי ורעי בני ישראל אספר לפניכם מעשה רב ונורא שנעשה בזמן הגאון ר' מרדכי יפה בעל הלבושים, כמו שסיפר לי חמי זקני מהר"ר אברהם ווארטער ז"ל מק"ק ליסא באשר שאשתו נכדת נכדו של הגאון מהר"ר מרדכי יפה זלה"ה הנ"ל, ומעשה שהיה כך היה, הגאון ר' מרדכי יפה היה אב"ד ור"מ בקהלה קטנה מקודם, והרים ה' כסאו והגדיל למעלה שבאו שלוחים מק"ק פוזנא לקבלו עליהם לאב"ד ור"מ, כי היה גאון רב בנגלה ונסתר כאשר כל רואה

יראה בספריו הקדושים שעשה עשרה לבושים, ומקדם היה כוונתם לשמים שלא קבלו אב"ד אלא לפי תורתו, וכאשר הביאו לו אגרת רבנות כנהוג השיב הגאון הנ"ל למשולחיו אקבל הכתב מכם ואהיה לכם למורה, אמנם תיכף ומיד לא אוכל ליסע עמכם מפני שעדיין לא למדתי חכמת עיבור החודש ואין שום אדם במדינות הללו ללמוד ממנו, על כן אסע מקודם למדינת אטליא לווניציאה לחכמי ספרדים שהם בקיאים בחכמה זו ושם אלמוד מהם החכמה הזאת, ונסע תיכף הגאון הנ"ל ולמד אצל התכם אבוהב הספרדי לערך רביעית שנה, ולמד ממנו כל החכמה הנ"ל באר היטב, כאשר נראה חכמתו בספרו לבוש אדר יקר בהלכות ר"ח מקצת ממנה.

ויהי מקץ הימים הנ"ל ויקר מקרה שהיה שם תינוק אחד בן הרב החכם אבוהב הנ"ל לערך בן ה' שנים, ואכל התינוק פרי אחד ובידך בורא פרי העץ בקול דם, וענו כל בני הבית אמן על ברכת התינוק, והגאון מר"ה מרדכי יפה הנ"ל לא ענה אמן שלא במתכוין, (כאשר עדיין הסדר בעוה"ר ברוב העולם שאינן נזהרים בזה) והחכם רבו של הגאון הנ"ל כאשר ראה שלא ענה אמן על ברכת התינוק, כעס עליו בכעס גדול והיה מנדה להגאון ר' מרדכי יפה וגער בו בניזיפה, והמתין הגאון ר' מרדכי יפה שלשים יום כפי הדין שנידה הרב לתלמיד, ואחר כך בא הגאון ר' מרדכי יפה ורצה לפייס את רבו ולא היה רוצה למחול לו, ואמר לרבו רבינו ימחל אדוני ויאמר לי מה פשעי ומה חטאתי נגדו ומה חרי

האף הגדול הזה, השיב לו החכם הנ"ל ידוע תדע שאהבה גדולה ושליומה שאינה תלויה בדבר אהבתך יותר מבני, אבל תדע נאמנה שהיית חייב מיתה בשעה שלא ענית אמן על הברכה של התינוק, אמנם באמת ובתמים אני מוחל לך רק בתנאי זה שבכל מקום ובכל קהלה אשר תדרוך כף רגלך תדרוש ברבים ותודיע להם את החטא והפגם הגדול של מי שאינו עונה אמן על ברכה ששומע מישראל.

וגם תצוה לבניך ולבני בניך עד סוף כל הדורות שיספרו את המעשה הגדול והנורא מה שאספר לך, וכך היה המעשה, שבמדינות שפניא היה מקדם קהלות קדושות קודם גזירת תתנ"ו, והיתה שם עיר גדולה לאלקים עיר ואם בישראל, והיה שם מלך אחד והיה רוצה לגרש אותם כמה פעמים, והיה שם אב"ד חסיד ועניו גדול ועשיר גדול והיה נושא חן בעיני המלך, ובכל פעם שהיה דעתו לגרש היהודים היה החסיד הנ"ל מפיר עצתו ומבטל דעתו, ויהי היום ויכעס המלך על היהודים וצוה לגרש אותם, ובאו כל בני הקהלה להחסיד הנ"ל שילך למלך להמליץ בעדם לבטל הגזירה כפעם בפעם, והצלית מעשה השטן בעוה"ר ובאו לעת מנחת ערב להחסיד, והשיב להם החסיד הנ"ל שילך עמהם רק שרוצה להתפלל תחלה תפלת המנחה ראשית חכמה יראת ה', והפצירו בו ואמרו לו זו גם כן מצוה להציל כלל ישראל ועתה הוא עת רצון לפני המלך ואחר כך תתפלל, ויעש כן החסיד והלך עמהם לחצר המלך, ויהי כאשר ראה אותו המלך נשא חן

בעיניו וירץ לקראתו ויחבק וינשק להחסיד הנ"ל, וסבר החסיד בדעתו שבודאי יבטל הגזירות מגירוש הנ"ל, והיה מסבב בדברים אחרים עם המלך.

ובתוך כך בא כומר אחד ממדינת המלך ממרחקים לפני המלך, ויפול לרגלי המלך ויברך את המלך ברכה ארוכה וחשובה בלשון לטיי"ן או לוע"ז, והחסיד הנ"ל לא הבין דבריו, וכשראה החסיד שיעבור זמן מנחה הלך לקרן זזית אחת להתפלל מנחה, ודעת החסיד היה שיש לו שהות להתפלל קודם שיפסוק הכומר הנ"ל מלברך את המלך, ובתוך תפלת החסיד קם הכומר ההוא מעל רגליו וצוה לכל העומדים בבית המלך לענות אמן על הברכה עבור שתקוים ברכתו, ויענו כלם יחדיו אמן, והחסיד לא ענה אמן שלא היה רוצה להפסיק בתוך התפלה, ושאל הכומר הנ"ל אם ענו כל ב"ב אמן השיבו כן, ושאל אם גם היהודי ענה אמן והשיבו לא בעבור שמתפלל שם, ויהי כאשר שמע הכומר שלא ענה היהודי אמן, תלש את שערות ראשו וצעק צעקה גדולה ומרה, ואמר הוי על המעשה הרע הזה שבעבור היהודי הזה לא תתקיים ברכת המלך, שלא ענה אמן על ברכתי, ויהי כאשר שמע המלך את דברי הכומר ויקצוף המלך מאוד ויתהפך על החסיד לאכזר, ויצו את עבדיו להרוג את החסיד ולנתחו לנתחים, ויעשו כן והמיתו אותו ביסורים קשים בעוה"ר, וינתחוהו ושימו את הנתחים בתוך השמלה וישאום לביתו, ואחר זאת גרש המלך את כל היהודים.

היה שם עוד חסיד אחד חבירו של החסיד הנהרג, והוא היה יודע מחסידותו של אותו החסיד הנ"ל, ויהי תמיד כמתרעם על מרוח י"ל הקב"ה כביכול, וישפוט אותו החסיד בדעתו שבודאי עבר החסיד הנהרג איזה עבירה בצינעא כי מי חשיד קב"ה דעביד דינא בלא דינא, והיה אותו החסיד מתענה ובוכה ומתפלל שיודיעו לו מן השמים על איזה חטא נהרג החסיד הנ"ל במיתה משונ', ויתבודד החסיד ההוא בחדר מיוחד יושב ומשתומם על החסיד הנהרג, ובא אליו החסיד שנהרג בעצם היום הזה בחדרו אשר הוא יושב לבדו ומשתומם, ויחרד החסיד החי חרדה גדולה, ויאמר לו החסיד הנהרג אחי אל תירא ואל תחת, ויאמר אליו החסיד החי יודע אני שחסיד גדול היית, על כן תאמר לי על מה עשה לך ככה ומה חרי האף הגדול אשר עבר עליך, והשיב החסיד הנהרג אני מגיד לך האמת, מימי לא עשיתי שום עבירה, רק הקב"ה כביכול מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה, ורוב העולם אינם נזהרים בעוה"ר בזה החטא, שפעם אחת עשה בני הקטן ברכה על הפת ושמעתי ולא עניתי אמן על הברכה, והארזך לי הקב"ה כביכול אפו עד המעשה שנעשה לי בעמדי לפני המלך בשר ודם שלא עניתי אמן על ברכת המלך ויחר אף המלך מאד, באותו שעה בית דין של מעלה דנו אותי על שלא עניתי אמן על ברכת בני, לכן אתה חביבי תספר באזני בנך ובן בנך ולכל באי העולם את המעשה הזה ותזהירם על עניית אמן, ופרח לו איש האמת החסיד. ואחר שסיפר החכם

הספרדי הנ"ל את המעשה הזה להגאון ר' מרדכי יפה הנ"ל, ואמר לו אל תתרעם עלי שנדיתי אותך כי נתכונתי למען תהיה כפרה על עונך, ואני מוחל לך, אבל בתנאי שתדרוש ברבים להזהירם על עניית אמן.

וכאשר נתקבלתי להיות מוכיח בכל מדינות, אמר לי חמי ז"ל מאחר שהדבקת בזרעו של הגאון מר"ה מרדכי יפה הנ"ל, מוטל עליך הדבר לדרוש עבורו בכל הקהלות המעשה הנורא ההוא ולהזהיר בני ישראל על עניית אמן, על כן הירא וחרד על דבר ה' יקרא מעשה זאת פעם אחת בחודש להודיע לכל בני ביתו העונש הגדול למי שאינו עונה אמן, אפילו על ברכת התינוק שלו, ומכל שכן בבית הכנסת כשהחזן חוזר ומתפלל תפלת י"ח.

ובפרט ב' אמן שאין העולם נזהרים בהם, אצל מחזיר שכינתו לציון אומרים תיכף מודים אנחנו לך, ואינן עונים אמן, ואצל מעריב של שבת ופרוס וכו', כשסיים שליח צבור ועל ירושלים מתחילים תיכף ושמרו, על כן צריכים לזהר לענות אמן קודם מודים, וקודם ושמרו, שאיתא בספרי מוסר שחסיד אחד התענה על אריכות הגלות, ונתגלה לו בחלום איך יבא הגאולה והעולם אינם משגיחין לענות אמן על ברכת הגאולה, וזהו המחזיר שכינתו כו', ועל ירושלים כו', וגורמים להחזן שעושה ברכה לבטלה ח"ו, וכבר המה רגילים בזה בעוה"ר.

ע"כ אני מתקן בכל הקהלות ובכל מקום שאני

נוסע לזכות הרבים, וחוזר אני על כל החזנים קודם מודים, וקודם ושמרו, שימתין החזן מעט אחר סיום הברכה, ויכה באגרוף על התיבה שקורים עמוד כדי שיזכיר להקהל אנשים נשים וטף לענות אמן, ואז מנעדו ירגיל הנער בזה וההרגל נעשה טבע גם בזקנותו לא יסור ממנו, ואם לא יעשה החזן זאת, העונש על החזן, שהוא גורם מיתה להשומע ואינו עונה, ובאמת תיכף ומיד חייב מיתה ח"ו, רק אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחלה ובא לידי עניות ח"ו, ועני חשוב כמת.

על כן אחי ורעי לא יהא אמן הזה קל בעיניכם, ואין האדם נקרא צדיק אלא אם קיים בכל יום צ' אמונים, וד' קדושות, י' קדישים, וק' ברכות, ר"ת של צדיק, עכ"ל.
(מועתק מספר שומר אמונים מאמר פתחו שערים פ"ה.)

תיקון קל ופשוט

תיקון לפגם הברית לומר העשרה מזמורי תהלים שגילה הצדיק הקדוש ד' נחמן מברסלב זי"ע ואלו הם:
טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ.

תיקון מ"ח מתי' הזוה"ק

סגולה נפלאה לאדם לתקן את נפשו והיא הצוכה מהאור המופלא האר"י ז"ל, לומר ככל יום ריוס [רצוי אחרי החפילה] תיקון מ"ח מתי' הזוה"ק. והוא מסוגל להוציא יקר מזולל ולחקן עון פגם הברית ובפוט ביום שראה קרי ת"ז. ובספר קצוות צדיק פ"ג כתב: שגם בימי השוכבים [מת] טוב לקרותו מיד יום ביום חוק ולא יצבור.

בְּרֵאשִׁית. תִּמְנָן תַּרְ"י תִּמְנָן שִׁבְ"ח. כְּגֹנָא דָא בְּרֵאשִׁית בְּרֵ"א
 שִׁתְ"י [נ"א בְּרֵ"א שִׁי"ח]. וְאֲנֹן תְּרֵי שִׁבְתֹּת. עֲלִיהוּ אֲתִמְר
 וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת וְגו' תְּרִין
 זְמַנִּין אֲרְפִיר הֵכָא שְׁבֶת לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה.
 לְדִרְתָם מֵהוּ לְדִרְתָם. אֵלָא זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּעָכִיד לֹן
 דִּירָה בְּשִׁבְתָּ בְּתַרִּי בְּתֵי לְבָא וְאֲתַפְּגִי מִתְּמָן יִצַר הֲרַע דִּיאִיהוּ
 תְּלֹל שְׁבֶת. בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק דְּשְׂרִיין תְּרִוּיָתוּ עֲלִיהּ
 חַד לְאֲמִלָּאָה לִיהּ וְחַד לְאֲתַמְלִיא מִינִיהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנֹן
 תְּרִין בְּלִיין נְצַח וְהוּד בְּנֵי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא
 דְאֲמַצְעִיתָא. תְּלַת שְׁכִיעֵי שְׁכִיעֵי שְׁכִיעֵי אֲלִין תְּלַת אֲבָהוּ.
 עֲגַג שְׁבֶת וְנָהָר יוֹצֵא מַעְדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּזֶן. וְנָהָר. אִית
 נָהָר וְאִית נָהָר. אִית נָהָר דְאֲתַקְרִי נָהָר פְּלַגִּי וְאִית נָהָר
 דְאֲתַקְרִי גַחַל קְרוּמִים. עַדָן עֲלָאָה עֲלִיהּ אֲתִמְר עֵין לֹא
 רָאתָה אֱלֹהִים זֹלְתָךְ. הָאִי נָהָר אִיהוּ וְי"ו דְנַפְיָק טַעְדָן
 עֲלָאָה דִיאִיהוּ אֲל"ף וְאֲעֵבֵר בֵּין אֲבָא וְאֲמָא וְאֲזִיל חֲמֵשׁ
 מֵאוֹת שָׁנָה וּמַטִּי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי וּמִתְּמָן אֲשָׁקִי לְגַנְתָּא
 דִּיאִיהִי שְׁכֹנְתָא תַתָּאָה. זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנִטִיר דִּירָה לְשִׁבְתָּ
 דִּיאִיהוּ לְבָא דְלֹא אֲתַקְרִיב תְּמָן עֲצִיבוּ דְטַחֹל וְכַעַס דְמָרָה
 דִּיאִיהוּ נוֹרָא דְגַהֲיָנָם דְעֲלָה אֲתִמְר לֹא תִבְעֵרוּ אִשׁ בְּכָל
 מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם כִּיּוֹם הַשְּׁבֶת. וְהָכִי הוּא וְדָאִי דְכָל מָאן דְּכַעִיס
 כְּאֵלוּ אוֹקִיר נוֹרָא דְגַהֲיָנָם. אֲרַבְעִים מְלֵאכֹת חֶסֶד חַד אֲנֹן
 לְקַבֵּל אֲרַבְעִים מְלֵקִיּוֹת חֶסֶר חַד בְּשִׁבְתָּ. וְאֲנֹן עֲשָׂרָה

דלקה אדם ועשירה לחנה ועשירה לנחש ותשעה לארעא.
 ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת דאלין
 מלאכות אנון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות
 השבת שמים. אנון עקירה והנחה דעביד לון בבת אחת.
 מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה
 ומרשותיה כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית ואנח
 ליה ברשו נוכרא. מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה
 מרשות דילה ואנח לה ברשו אחרא דאיהו מרה וטחול.
 ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל והתגליאו
 בארעא נוכראה דאיהו רשות הרבים. והכי איהו מאן
 דאעיל אות ברית קודש דילה ברשו נוכראה. שבתאי איהו
 טחול. חמה אתתא פישא מרה. שבתאי עליה אתמר והבור
 רק אין בו מים. מים אין בו אכל נחשים ועקרבים יש בו.
 ואיהו רעב רעמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא ואיהו
 גלותא לישראל. וצריכין ישראל למעבד לה שנוי בכלא
 והא אוקמוה. ואיהו דבור דחול דאיהו אסיר בשבת וכד
 לא אשפחת אתר לשריא תמן איהו ברחת כגונא דשפחה
 דאברהם דאתמר קיה מפני שרי גברתי אנכי ברחת. טחול
 עליה אתמר של געליך מעל רגליך נעל מטונף דטפה
 סרוחה. כי המקום אשר אתה עומד עליו ארמת קדש הוא
 דא שבת. ועליה אמרת שכינתא פשטתי את כתנתי איכבה
 אלפסנה רחצתי את רגלי איכבה אטונפם. ובגין דא צריך
 בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרגא כמאכלין. וצריך
 למהוי מוסף מחול על הקדש וכל המוסף מוסיפין ליה נפש
 יתירה בשבת. וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה
 חס ושלום. וכל המוסף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת: